

Poprvé v nemocnici

Nikdy jsem nebyla tak nemocná, abych musela do nemocnice. Jednoho dne jsem viděla silnou černou šmouhu a kromě ní jsem neviděla nic. Tedy, tím okem, v kterém byla šmouha. Řekli mi, že je to odchlípená sítnice a že se to dá spravit laserem. A že to možná vydrží, ale možná taky ne.

Umíte si představit, jak se uprostřed noci probudíte a s hrůzou zjistíte, že na vás padá vlastní dům? Tak přesně takhle mi bylo, když jsem se odebrala na oční oddělení Vinohradské nemocnice. Prostředí bylo nevlídné, až na pana profesora, který byl vlídný, chápatel a ještě ke všemu velmi vzdělaný a šikovný chirurg. Jenže moc jsem si ho neužila. Chvilku na operačním sále a pak jednou při vizitě.

Ženské, s kterými jsem byla na pokoji, byly staré, protivné, hašteřivé a naprosto nesympatické. Jedné vadilo, že v pokoji je dusno, druhé vadilo otevřené okno. Když jsem si pustila maličké rádio, jedna chtěla, ať to dám hlasitěji, další vyčítala, že ji moje rádio ruší. Nemůžete se tedy divit, že jsem z pokoje odcházela, jak to šlo nejčastěji.

V nemocnici nebyla žádná společenská místnost, ale v mezipatře se rokovalo a přijímaly se zde i návštěvy. V mezipatře se probíraly diagnózy, postavy sestřiček, kromě drbů o doktorech zde kolovaly pивní láhve i buchty od maminky. Mezipatro bylo komfortní, vybavené dvěma stojacími popelníky. Mezipatro bylo bezpečné, protože nemocniční personál, aby nemusel zakazovat patientské bakchanálie, raději jezdil výtahem. Co oko nevidí, srdce nebolí. To je dost dobré heslo i na očním oddělení.

V mezipatře téměř nepřetržitě vysedával takový nenápadný chlapík. Takový houžvička, něco přes čtyřicet, modrý nemocniční župan a v ruce permanentně zapálenou cigaretu. Do rozhovorů se moc nekládal, ale u žádného nechyběl. Jednou jsme tu seděli sami, on mi podal láhev s desítkou a nabídl cigaretu. Kdo by odolal? Tak jsem byla zdvořilá a zeptala se, s čím tady je. To je taková obvyklá otázka. Chlapík měl ovázané oko, jako většina nás. Stal se mu úraz, před časem mu na dílně prý vletěla do oka nějaká ostrá věc a tak ho teď už po několikáté operovali. Byl tu už čtrnáct dní. Jediné, co jsme věděli, že pracoval nedaleko, v Koh-i-noorce. Nic zajímavého.

„Tak to už asi brzy půjdete domů,“ nahrála jsem povzbudivě na rozhovor.

„Ale kdepak domů. Já se musím vrátit do vazby.“

„Do čeho?“ neporozuměla jsem napoprvé.

„No do vazby, do vězení, na Pankrác,“ zopakoval trpělivě ten člověk.

„A mohu se vás zeptat, co jste provedl?“

„Ale jo, klidně. Tady se to stejně ví. Zabil jsem svou ženu.“

„To je strašné, takové neštěstí,“ kuňkala jsem v šoku. „Asi autonehoda?“

„Kdepak. Já jí zabil železnou trubkou. A nejhorší je, že jsem ji pak rozpustil ve vaně. To vypadá moc zle, protože to je úkladná vražda. Skoro na to nepřišli, ale pak se podělal odpad u sousedů pod námi, a našli tam něco, co mě prozradilo“ povídal mi ten mužský a nevzrušeně potahoval z cigarety.

„Jako vtip to беру, ale zas tak moc vtipný to není. A taky, přeci by vás tu nenechali jen tak, na volno,“

dodávám logicky a zamačkávám cigaretu.

„Já tady nejsem na volno. Dole hlídá dozorce, střídají se tu po osmi hodinách. Jiný východ odtud není. Navíc na jedno oko nevidím a na druhé bez brýlí také skoro nic,“ upřesňuje můj společník v erárním negližé.

O našem rozhovoru jsem se nikde nezmínila. Pan Josef za pár dní odešel. Někdo říkal, že viděl, jak ho vedou v poutech do policejního auta. Někdo říkal, že jde o vraha, ale já věděla své, Žádný vrah, jen milovník černého humoru. A ta pouta - kdo tady, prosím vás, vůbec něco vidí, a ještě k tomu ze třetího patra!

Černá šmouha z mého oka zmizela, a tak mě vrátili z očního oddělení zpět do života. Už bylo načase! Moc jsem se těšila, až si dám kávu se sousedkou Olgou a probereme, co se za poslední dobu přihodilo.

„Tak si představ Oli, že tam na tom očním byl nějaký Pepa Vokurka, který pracuje v Koh-i-noorce jako ty. Znáš ho? Podle mě je to takový divný patron. Chodívali jsme v nemocnici spolu kouřit.“

„Divný patron, jo, to bych řekla,“ rozechřívá se Olga. „Půl roku se nám na provoze ztrácely kanystry se silným louhem. Někdo je kradl, ale nepřišlo se na to, kdo to dělal. Až po roce. Policajti si přišli pro Pepu Vokurku a začalo se šuškat, že zabil manželku. On se nějakou dobu nechával slyšet, že se rozešli a manželka se odstěhovala za nějakým šamstrem. Pravda ovšem je, že Pepa kradl ty kanystry s louhem, který potřeboval do budoucna, aby se zbavil mrtvolky. Měl to celý pěkně připravený. Úkladná plánovaná vražda. A že jsi s ním chodila kouřit v nemocnici na chodbu? Tak to prostě a normálně kecáš,“ ukončila Olga toto téma.

A co vy - také mi nevěříte?